

PROLOOG

Zo stil had hij het nog nooit meegemaakt. Het enige wat hij hoorde was getjirp van krekels in het bermgras en een zuchtje wind dat de boomtoppen langs de weg aaide. Op de lange plattelandsweg klonk geen verkeer in de verte, en ook geen stadse geluiden zoals geronk van optrekende lijnbussen, het getoeter van auto's of het geroezemoes van de menigte die altijd aanwezig was. Zijn hoofd werd leeg door deze stilte en dat was goed.

Net op het moment dat hij bedacht dat hij vaker zo'n wandeltocht bij maanlicht moest maken, hoorde hij ver voor zich uit een lang piepend geluid, gevolgd door een knal. De aarde leek ervan te dreunen. Het geluid stierf weg en het werd weer stil. Geen stemmen, niets. Was er een auto gecrasht? Waren de inzittenden gewond? Hij had geen EHBO-diploma, maar als er niemand anders was om te helpen – wat best aannemelijk was, omdat hij al twintig minuten geen huis had gepasseerd – moest hij doen wat hij kon. In ieder geval 112 bellen.

Hij zette een sprintje in. Er was nog niets te zien in de verte, de auto zou toch brandende koplampen moeten hebben? Of gingen die vanzelf uit als je crashte?

Hij vertraagde zijn pas, omdat hij dacht zich misschien in de richting vergist te hebben. Ineens zag hij een oranje gloed oplaaien, zo'n honderd meter verderop.

Ondanks zijn vermoeide benen, waarmee hij al zo'n vijftien kilometer had afgelegd, begon hij te rennen en zag dat er iets goed in de hens stond. Al snel herkende hij het als een auto. De vlammen kwamen het achterraam al uit en de passagiersruimte was gevuld met rook.

Iets dichterbij voelde hij de warmte stralen en het deed hem even denken aan een vroegere vakantie op de camping, waar ze 's avonds vaak om het kampvuurliedjes hadden gezongen. Dit was een heel ander tafereel, waarbij je eigenlijk bloedstollende muziek verwachtte, maar er was alleen maar een knapperend geluid dat de stilte verbrak. Hoewel hij niemand op de straat zag, hoopte hij toch dat de passagiers de auto al hadden verlaten. De bijrijdersstoel was leeg en achterin was te veel vuur om iets te kunnen zien.

Zodra hij naar de bestuurderskant spurte, voelde hij het bloed uit zijn gezicht wegtrekken. Terwijl haar haren al vlam hadden gevat, keek de vrouw achter het stuur hem meer verward dan angstig aan. Ze kon ieder moment door het vuur worden verzwolgen.

Het kon hier zo eindeloos stil zijn. Zijn vrijstaande bungalow was de een-na-laatste in de rij van de toch al rustige straat in Garderen. Mensen kenden elkaar hier. Niet echt natuurlijk, maar je zei elkaar gedag en bood hulp wanneer de buurman zijn auto niet gestart kreeg, of wanneer iemands kat was weggelopen. De straat liep een stukje verder over in een zandpad waar je met de auto niet in mocht en dat uitkwam op een van de uitgestrekte natuurgebieden van de Veluwe. Zijn directe burens hadden geen kleine kinderen en het enige geluid dat je doorgaans hoorde was het fluiten van vogels, een vliegtuig dat overvloog of een elektrische grasmaaier in de verte.

Gregoor merkte het daarom ook meteen op toen ze 's avonds met haar aftandse Volkswagen kwam aanrijden. Het ding had een afzichtelijke kleur groen, dat ...